

Bierbrouwende zorgprofs gaan internationaal

Regeldruk maakt meer kapot dan je lief is. Daniëlle Duits en Marco Lauret vonden ontspanning in het brouwen van hun eigen bier. Inmiddels hebben ze hun baan in de zorg opgezegd en beginnen ze hun eigen brouwerij in Fort Everdingen.

Wat kun je tegenwoordig nog kopen voor een euro? Nou, een fort bijvoorbeeld. Orofaciaal fysiotherapeut Marco Lauret (46) en gz-psycholoog Daniëlle Duits (47) kochten voor dat bedrag eind vorig jaar Fort Everdingen, het grote verdedigingsbolwerk uit 1841 bij het gelijknamige dorpje in de provincie Utrecht. Het ministerie van Economische Zaken, eigenaar van het fort, daagde in juni 2014 ondernemers uit een nieuwe bestemming te bedenken voor het 12 hectare grote terrein en de 23 bijbehorende gebouwen. De winnaar mocht het complex voor 1 euro overnemen en zijn plan uitvoeren.

Uit de inzendingen (waaronder een crematorium en een wellnesscentrum) koos een commissie van overheidsvertegenwoordigers en (financieel) deskundigen het plan van het duo Duits en Lauret: Fort Everdingen wordt een bierbrouwerij.

“De commissie noemde ons plan voor een brouwerij een stoere invulling voor een stoer fort”, glundert Daniëlle Duits,

wanneer we de kersverse eigenaars afgelopen juni bij hun fort opzoeken. “Omdat er ook een proeflokaal bijkomt, is er volgens het juryrapport sprake van een laagdrempelige toegankelijkheid voor het publiek.”

Direct geïnteresseerd

Voor de twee zorgprofessionals kwam het idee van een bierbrouwerij niet uit de lucht vallen. Duits: “We leerden elkaar negen jaar geleden kennen via onze partners en ontdekten dat we een gemeenschappelijke passie hebben voor het maken van goed en eerlijk eten en drinken. In mijn vrije tijd was ik al veel bezig met het kweken en inmaken van fruit. Toen ik hoorde dat Marco bier brouwde zonder allerlei toevoegingen, was ik direct geïnteresseerd. Hij heeft mij vervolgens het ambacht geleerd.”

Lauret was al een paar jaar eerder begonnen met brouwen. “In mijn jeugd kreeg ik een doe-het-zelf bierbrouw pakketje van mijn ouders. Het proces fascineerde me. Ik kon eindeloos naar het geborrel van het gistingsproces kijken. Ik heb door de jaren heen de liefhebberij

steeds verder uitgebreid en ben verschillende bieren gaan brouwen.”

Samen gingen Duits en Lauret kwaliteitsbier brouwen. Aanvankelijk voor consumptie in familie- en vriendenkring, maar het bier van de fysiotherapeut en de psycholoog viel zo in de smaak dat ze het idee kregen dat er commercieel meer in het vat zat. In 2009 startten zij officieel Speciaalbierbrouwerij Duits & Lauret. Momenteel brouwen zij acht seizoens- en vaste bieren. Hun bier wordt nu nog in België gebrouwen en is daar en op diverse plekken in Nederland en via internet te koop. De zaken lopen goed en producten van Duits & Lauret werden al diverse malen bekroond, nationaal en internationaal, tot in Tokio aan toe.

De groei van D&L had gevolgen voor hun werk in de zorg. Het begon met één dag brouwen, maar inmiddels zijn beiden gestopt met hun werk als zorgprofessional. Duits deed dat juni dit jaar, Lauret al in oktober vorig jaar. “Ik heb 20 jaar in de zorg gewerkt”, zegt Duits. “Ik werkte vooral in het forensische veld en heb ook een tijdje eerstelijnsprak-

tijk gedaan. Toen we met de brouwerij begonnen, ben ik gaan freelancen. Maar met het fort erbij gaat dat niet meer.”

Of Duits de zorg gaat missen, betwijfelt ze. “Het vak en de mensen wel, maar door alle administratieve rompslomp had ik toch al het gevoel dat ik mijn vak kwijtraakte. Ik werd er haast letterlijk ziek van dat ik steeds meer achter de computer kwam te zitten. Het plezier in mijn werk zat in het oplossen van puzzels en het uitzetten van de juiste behandelstrategie voor een patiënt, maar daar kwam ik steeds minder aan toe. Ik heb die regeldruk vooral de laatste tien jaar enorm zien toenemen. Voorlopig vind ik wat ik nu doe veel leuker.”

Ontspannende tegenhanger

Ook Marco Lauret zag de regeldruk toenemen in de 22 jaar dat hij orofaciaal fysiotherapeut was. En ook hij werd daar niet blij van. Toch weet hij zeker dat hij in de zorg zal terugkeren. “Ik heb het een tijdlang gecombineerd en vond dat wel prettig. Het bierbrouwen was een goede, ontspannende tegenhanger voor de drukke praktijk en het gedoe

met administratie en verzekeraars. Het maakte mijn hoofd leeg en ik kreeg er energie door, waardoor ik ook weer beter in de fysiotherapie stond. Ik wil weer gaan combineren als het hier straks helemaal op de rit staat.”

Hoe snel dat zal zijn, is de vraag. De twee hebben grootse plannen met hun fortbrouwerij. Naast een brouwinstallatie van 1200 liter komen er vier ketels van elk 2400 liter in het proeflokaal. Duits wil het fort gebruiken om onder meer mosterd en azijn te maken en om regionale producten in de toekomstige fortwinkel te verkopen. Er komt zelfs een kleinschalige natuurcamping op het terrein. Voor de diverse werkzaamheden die hieruit voortvloeien, hebben ze ook iets bedacht. Ze willen gedeeltelijk dagbesteding en arbeidsintegratie voor mensen met een arbeidsbeperking bieden. “Dat heeft ons hart en we nemen daar ook iets van onze achtergrond in mee. Bij een psychiatrisch verpleegkundige in Amsterdam zagen we dat het kan. Hij heeft een brouwerij waar 120 mensen met een psychiatrische achtergrond werken.”

Naast sociaal ondernemen hebben de twee brouwers ook duurzaamheid hoog in het vaandel staan. Een mooi voorbeeld daarvan noemt Lauret het gebruik van regenwater bij het brouwproces. “Het regenwater dat op het dak van het fort valt, sijpelt in zo’n kleine drie maanden door kiezels en gras in ondergrondse tonnen. We laten nu analyseren of we dat water in het bier kunnen gebruiken. Zo niet, dan gebruiken we het als koelwater.”

Voorlopig wordt hun bier nog even in België gebrouwen. Duits en Lauret hopen in april 2016 hun eerste fortbier te kunnen bottelen. Op dit moment zijn ze vooral druk met het aanvragen van allerlei vergunningen. “Met die ene euro zijn we er niet”, lacht Lauret. “We hebben te maken met het ministerie, met gemeentes en provincies, met waterschappen en monumentencommissies en die hebben allemaal verschillende regels.” Duits vult aan dat ze er meestal wel om kunnen lachen. “Misschien hebben we dat door onze ervaring met regelgeving in de zorg wel geleerd. Was dat toch nog ergens goed voor.”

